

| Prenumerera | Gratis nyhetsbrev | Skriv ut | Tipsa en vän |

Kerstin Danielsson
Keramik
Galleri Rosengången
20/2 - 7/3

ÖMSINT GLIDANDE GRÄNS MELLAN GAMMALT OCH NYTT

Kerstin Danielsson arbetar med antikens keramiska
formler

Kerstin Danielssons skålar, krukor och fat skimrar och leker med blicken, i både färger och former. Ibland kan de verka blygsamma vid en första anblick, men stiger efter en stunds betraktelse fram i all sin komplexa skönhet. Med antika kinesiska och japanska metoder lyfts och fördjupas lerans egen lyster.

Ristade mönster, motiv av fabeldjur, inspirerade av urgamla religioners ofta naiva formspråk, änglar, katter och flygande hästar, befolkar lerans formade ytor.

– Jag gör mina egna glasyrer, balanserar materialen, och experimenterar hela tiden med glasyrerna, det är väldigt spännande. Ofta blir jag överraskad av det som händer under arbetet.

Sedan länge är hon välkänd för sina stora, mycket tydliga kärl, uppbyggda av långa remsor av lera, ”lerrullemetoden” kallad, använd av naturfolk världen över. På senare tid har hon arbetat på samma sätt, men har samtidigt tillfört något nytt i ett aningen snett ovalt formspråk, i vaser vars öppningar förlänats nästintill äggskalssköra kanter.

– Egentligen tycker jag bäst om mina tummade krukor och vaser i alla dess olika former men faten håller ju inte för att tummas, leran blir alldeles för tung för att bära ytan. Då måste jag dreja upp dem, förklarar hon.

– Att tumma är naturligtvis ett fysiskt tungt arbete men resultatet är ofta så stimulerande att jag kan komma som i ett rus när jag väl är igång.

Kerstin Danielssons keramiska former uppvisar inte sällan en ömsint glidande gräns mellan organiska och mer moderna strukturer, utan att det är alldeles enkelt att egentligen uppmärksamma det ena eller andra i verkens enskildheter. De bär helt enkelt en vardagsskönhet med en svalkande och välgörande anspråkslöshet.

– En del av mina vaser kan tyckas vara litet ”off” rent formmässigt men jag vill gärna behålla dess naiva uttryck. Jag har hämtat inspiration från antik japansk keramikkonst, kallad Yomon. Keramikframställning är ett uråldrigt yrke, det var vanligt förr att skapa ett slags vaser som bars över axeln, matkärl som användes för fisk och för soppor. Det vilar något ursprungligt i snäckmönstret; det är mitt eget, fast de ändå på något vis fått ett arkaiserande drag; här har jag gjort avtryck av snäckskal i leran. Snäckorna hittade jag på en strand i England, berättar hon.

– Jag vill gärna bli tydligare och tydligare i mitt uttryck, men försöker samtidigt komma bort från det som är alltför tydligt.

När jag sätter igång och gör figurer och mönster, lägger jag ned ganska mycket tid på detaljerna och arbetar hela tiden med några åt gången. Jag jobbar så mycket inifrån mig själv, att formerna inte alltid blir helt symmetriska; egentligen avskyr jag att göra likadana saker. Då kunde man ju lika gärna gjuta av grejorna. Nej, då är det betydligt roligare när man kommer

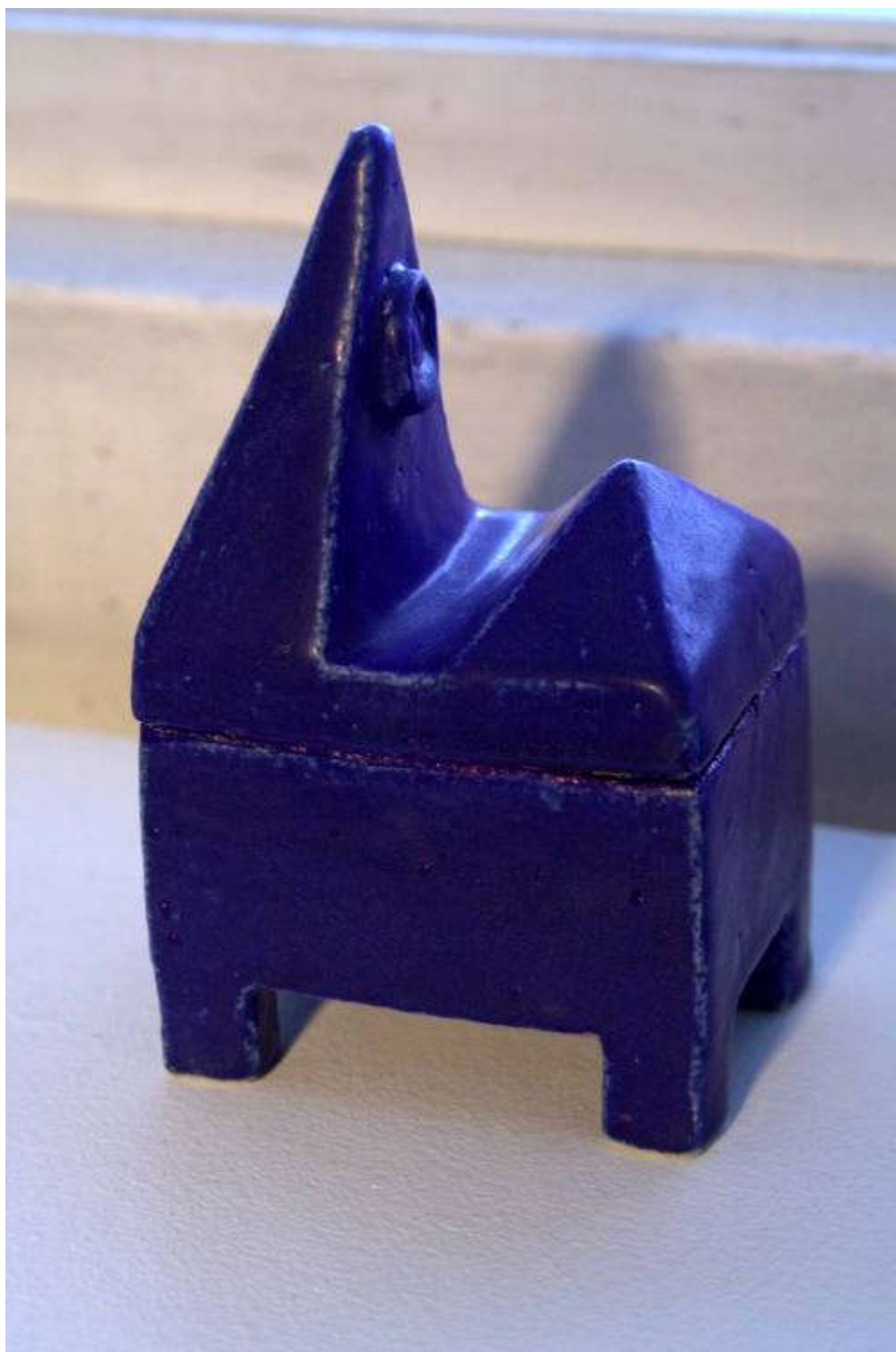
på något nytt, som de avtryck av irisblommans fröhus som jag nyligen har börjat med, säger Kerstin Danielsson.

På en lång hylla står rader av skrin, svarta, blåa och turkosa; ett blått skrin har en något egendomlig form, fastän det inte är svårt att se vad dess former vill säga.

– De svarta är rakubrända, där finns ingen glasyr. Kanske kan de vara ett

slags relikskrin. Jag har också länge varit inspirerad av etruskiska former. Det blå skrinet har getts en helt egen form; på en och samma gång religion, kyrka och grav.

Färgskalan är på sätt och vis dämpad; mellan skimrande Yves Klein-blått och mörkare blå toner, intimt besläktade med gammalkinesiskt gröna eller turkosa klanger i vaser och fat. Balansen upprätthålls ändå av vita och gråa och svarta

former.

– Jag håller mig inom ett slags ram, sorterar bort sådant som inte harmonierar.

Glasyren i en gul skål är gjord av bland annat aska.

– Det är inte så exotiskt som det kanske kan låta; trädet suger upp kemiska ämnen som sedan blir kvar ända in till den brända slutproduktens aska, men det ger en väldigt speciell lyster och ett djup i färgen som man inte kan få fram på annat sätt. Det är en urgammal kinesisk metod som jag lärde mig för länge sedan på Rhode Island School of Design Providence i USA, mellan 1961 och -65.

– Jag försörjer mig helt och hållet på min keramiska konst, det har jag alltid gjort. I Örby där jag bor, är det numera också vanligt att både företag och vanligt folk köper sina presenter hos mig. Än så länge går det bara bra, ler Kerstin Danielsson.

ANDERS THURESSON

